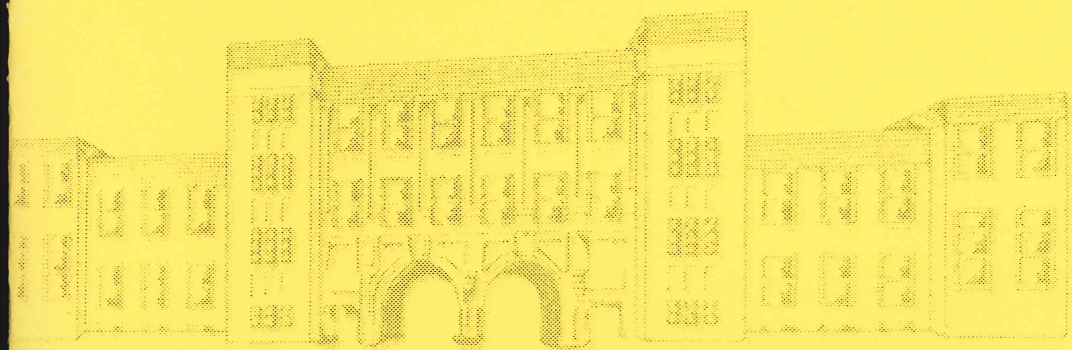

HET AMSTERDAMS LYCEUM

OLO - BULLETIN

nummer 32, december 2003

OUD-LEERLINGENORGANISATIE
van
HET AMSTERDAMS LYCEUM

Redactie OLO-bulletin

Donald Koppel
Oostelijk Halfrond 42
1183 GB Amstelveen
tel.: 020-6452772

OLO-secretariaat

Paula van Cleef-Joachimsthal
Heinzestraat 25
1071 SL Amsterdam
tel.: 020-6719159
fax : 020-6648529
e-mail: pvancleef@freeler.nl

OLO-bestuur

Piet Boekel
Marijke ten Bosch-Blase
Paula van Cleef-Joachimsthal
Derk Kappelle
Maarten Lemberger

Het Amsterdams Lyceum

Valeriusplein 15
1075 BJ Amsterdam
tel. 020-5747744
fax 020-6756861
het@amsterdamslyceum.nl
www.amsterdamslyceum.nl

bankrekening OLO:
46.78.07.493 Warmond

lay out/DTP: Leszek Sczaniecki
druk: F. Vonk

Van de redactie

Ook in dit bulletin moeten wij afscheid nemen van markante docenten, namelijk de heren Lulofs en Kater. Diewertje Goedkoop had Lulofs nog graag tijdens het laatste lustrum ontmoet, maar "de les van Schraa maakte veel goed". Roek van Heusden herinnert zich nog heel veel, o.a. hoe Lulofs op ongeëvenaarde wijze Van den Vos Reinaarde voordroeg. Piet Schraa herdenkt beide oud-collega's.

Door V.St. D.L. - in de Halo van die tijd ging dat zo, met die initialen dus - wordt uitgebreid aandacht besteed aan het bij Wolkenland gelegen Peeske. Alleen al door de archaische spelling de moeite waard. Het was de tijd dat de frisdrank - een luxe - nog uit kogelflesjes kwam. Sinds dit voorjaar is het geheel renoveerde Peeske weer opgesteld voor het publiek.

Hebben jullie nog herinneringen, onvrijwillige tewaterlating bijvoorbeeld, aan het Peeske, meldt het ons.

Naar aanleiding van een boek van de historicus Maarten van der Linde over de AMVJ, verzoeken wij om herinneringen en anekdotes over het FAMOS-toernooi. Dit toernooi was naast beroemd vooral ook berucht. Als ik mij goed herinner werd het eind jaren vijftig door het gemeentebestuur zelfs verboden.

Richard Stolzenburg, uitgenodigd door een andere oud-leerling Jeroen Samwel, gaf een gastles op Het Amsterdams en beschrijft zijn ervaringen met het behandelen van dichters in 3 Havo.

Over gastlessen gesproken: ik nam zelf met een openbare les afscheid na een loopbaan van dertig jaar (lees 60 jaar i.v.m. de onderwijsvernieling door de Haagse regelmeesters). Het leek mij wel een aardig idee om één van mijn onderwijskundige zingeverrs Schraa (die andere was 'Herr Doktor') uit te nodigen. Had op weinig gerekend, maar Schraa reageerde direct: "ik kom". Ik meende Piet na afloop wel te kunnen strikken voor een extra gastles op 'ons Lyceum', maar dat werd toen nog even hartelijk weggelachen. Maar het is OLO-voorzitter Piet Boekel wel gelukt! Op 14 februari - tussen de lustra door - treedt Schraa opnieuw voor ons op. Het onderwerp van zijn korte les - de spanningsboog van de leerling is immers maar twintig minuten - is nog niet bekend, maar op weg van zijn woning naar school bedenkt hij wel wat. Daar reken ik zeker en vast op. Ik zou zeggen: komt allen. Ook jongelui, die Schraa nog nooit hebben gezien zijn van harte welkom, want zoals Schraa les gaf - kennisoverdracht van iemand die heel veel weet, en dat sappig kan verwoorden - mag vandaag de dag helemaal niet meer. Geniet nog eens, en hopelijk niet voor het laatst, van deze kleine reus.

Donald Koppel

Niemand meer die iets zei. M. Nijhoff, Het uur U.

Deze tekst lezen wij boven het droevige bericht dat op 21 juli j.l. op 83 jarige leeftijd Dr. Lulofs is overleden. De heer Lulofs was van 1949 tot 1962 aan Het Amsterdams Lyceum verbonden als docent Nederlands. Het bericht van zijn heengaan bracht oud-leerlinge Dieuwertje Goedkoop ertoe ons haar herinneringen aan deze voor haar zo bijzondere leraar toe te sturen.

Herinneringen

Lulofs behoorde, - naast Schraa en Van Delft - tot de leraren die mij het meest zijn bijgebleven, althans in positieve zin.

Lulofs had een onvoorwaardelijk vertrouwen in mijn mogelijkheden en stuurde mij naar declamatiewedstrijden met - natuurlijk - gedichten van Martinus Nijhoff (De Kinderkruistocht ken ik nog uit mijn hoofd).

Bij zijn promotie [25 oktober 1955, red.] zijn we trots met de helft van de klas naar de universiteit gegaan en hebben net gedaan of we het allemaal helemaal begrepen.

Destijds was ik een wat bang adolescentje, een beetje buiten de groep, en Lulofs heeft vanaf het eerste jaar geprobeerd mij zelfvertrouwen in te pompen - om te beginnen met de o zo moeilijke "opstellen". Ik was een zoete luisterleerling, die nooit haar huiswerk maakte, maar de opstellen voor Lulofs waren heilig.

In mijn laatste jaar ben ik plotseling van 5 bèta naar 6 alfa verhuisd en alle leraren hebben met Lulofs om een fles sherry gewed dat ik het niet kon halen. Op het nippertje, maar heel veel sherry voor Lulofs.

Tijdens het laatste lustrum had ik echt gehoopt Lulofs tegen te komen, maar de les van Schraa maakte erg veel goed. Ik geloof zelfs dat hij me vaag herkend heeft, omdat hij me een paar destijds stereotiepe vragen deed. Jammer genoeg was er geen tijd voor persoonlijk contact, want na twee uitputtende lessen was hij plotseling spoorloos verdwenen.

Het was mijn eerste OLO ervaring na 45 jaren en ik heb erg gelachen over al die gebilde oudjes (ik ook), die probeerden de onmogelijk kleine badges op andermans borst te lezen. Ik herinner me dat in mijn laatste jaar (1957) tijdens het lustrum, wij ons afvroegen hoe al die oude mensen (toen aanmerkelijk minder oud dan dit jaar) nog geïnteresseerd konden zijn in een schoolreünie. Maar het blijkt toch dat er een beeld is dat nooit vervaagt: ons goed, ons trouw lyceum!

En in mijn vreemde, weinig conventionele leven, heb ik mijn 8 kinderen altijd geprobeerd bij te brengen, dat men leert voor het leven, en niet voor de school (in Spanje een moeilijke taak).

Dieuwertje Goedkoop (1957)

Naschrift van de heer Schraa:

Beste oud-leerlingen! Graag wil ik mij verontschuldigen dat ik na de lessen tijdens het lustrum zo snel verdwenen was. Maar op diezelfde 9e februari vierde ook het Vossiusgymnasium - mijn oude school - zijn lustrum, waar ik met mijn vrouw snel naar toe moest.

De heren Luloofs en Van Pesch

*Klas V gymnasium in 1956 op Wolkenland (foto's uit het archief van Alexander Mohr)
De heer Luloofs, geflankeerd door vlnr.: Alexander Mohr, Kiki Amsberg, Anje Benders en Dieter Stok*

In memoriam Frank Lulofs

Sinds 1950, toen ik als leraar begon op het 'Amsterdams', heb ik met Frank Lulofs, zelf ook nog niet zo lang als docent Nederlands aan de school verbonden, ruim tien jaar behoorlijk intensief contact gehad.

Ik herinner mij nog zeer goed hoe wij drieën, Frank Lulofs, Aart van Heusden en ik, elke pauze in de hoek bij het raam in de docentenkamer levendig met elkaar stonden te praten.

Eigenlijk waren we, zo jong en enthousiast, voor onze oudere collega's veel te opvallend aanwezig. Zoals velen ook vonden dat wij tijdens de docentenvergaderingen te onbescheiden vaak al het woord voerden. Want in die tijd heerste er onder de docenten en ook tussen de staf – met name rector Gunning – nog een duidelijke hiërarchie. Je behoorde je, als nieuw lid van het corps, bescheiden op de achtergrond te houden en als onervarene voorlopig nog niet het woord te voeren. Zoals destijds ook een nieuw Tweede-Kamerlid pas in zijn tweede jaar zijn maidenspeech placht te houden. Ik denk ook aan de vaste plaats, die iedere docent toen bij de vergaderingen had: het waren drie rijen rond de tafel en op de achterste moest je als nieuweling gaan zitten.

Frank was een beminnelijke collega, totaal niet onbescheiden, maar bovenmatig enthousiast. Ons viel op, dat hij ons altijd uitvoerig vertelde waar hij zich op dat tijdstip mee bezig hield, achtereenvolgens bijvoorbeeld zijn huwelijk, zijn promotor professor Hellinga en zijn promotie over Nijhoff en "Het Uur U". Sommigen lieten zich daar wel eens vriendelijk spottend over uit, vriendelijk spottend, want iedereen was op hem gesteld.

Frank kon smakelijk vertellen over zijn oom Piet (Gunning) en over zijn voorvader Domela Nieuwenhuis, die 4x getrouwd is geweest, 4x met een Johanna; de tweede was de jong in het kraambed gestorven Johanna Lulofs.

Als leraar was hij ook zeer gedreven; een interruptie van buiten voelde hij als een kwalijke doorbreking van de intieme, persoonlijke sfeer in de klas. Ook ging hij kameraadschappelijk met zijn leerlingen om, die hij wonderlijk genoeg altijd met 'U' aansprak. Van die goede verstandhouding was ik getuige tijdens de keren dat wij samen op werkweek in Wolkenland waren.

Zoals in de lijn der verwachting lag is Frank begin jaren zestig wetenschappelijk medewerker aan de universiteit geworden en later professor in Groningen. Behalve in de eerste paar jaar is toen geleidelijk het contact verflauwd en daarna verdwenen.

Niet zo lang geleden heb ik hem tijdens een lustrum, waarbij ook hij les aan oud-leerlingen heeft gegeven, nog gesproken: even aardig en enthousiast als vroeger.

Ook collega Kater is onlangs overleden. Deze was in ons land zeer bekend als dominee van de koninklijke familie. Op het Amsterdams gaf hij bijbelkunde, waarvoor hij

Op 92 jarige leeftijd is op 30 mei j.l. Ds. Kater overleden, Ds. Kater was van 1958 tot 1971 leraar bijbelkunde.

*"...hij kon prachtig vertellen, met zo'n mooie stem...".
Zo zal Ds. H.J. Kater bij zijn oud-leerlingen in herinnering blijven.*

slechts een gering aantal uren aanwezig was. Toch heb ik hem redelijk goed leren kennen, omdat hij makkelijk in de omgang was, altijd goed gehumeurd en beminnelijk. Hij gaf les aan de prinsessen Beatrix en Irene bij zich thuis, vlak bij onze school in de Krusemanstraat, waar ik hen ook wel naar binnen heb zien gaan. Hij vertelde mij toen eens over het verschil in karakter tussen de beide zusjes: Beatrix was duidelijk domineranter.

Ook ken ik hem wat directer, omdat wij samen getennist hebben in het Vondelpark. Daarvan herinner ik mij dat ik na het spelen een paar van die rose-gele spekjes kocht bij zo'n consumptietentje. Hij was verrast dat ik dat 'durfde', want in die tijd kon je dat als volwassene, als 'heer' niet doen. Hij kocht er toen ook een paar, want ook hij vond ze lekker.

Ik denk met een goed gevoel aan hem terug, want hij was vriendelijk en een intelligente gesprekspartner.

Drs. P. Schraa

Lulofs, als geen ander "ter leringe ende vermaeck"

Hij was van nature al hoogleraar, denk ik, zijn kwaliteiten konden niet gemist worden. De herinnering aan meneer Lulofs - die Francis bleek te heten - leeft voor mij al sinds 1958 zeer praktisch voort : elke keer als ik in een keuken kom. Dan hoor ik hem weer vragen: "Mejuffrouw Smits vertelt u ons eens hoe je een biefstukje bakt? "

Mejuffrouw Smits, telg uit een Horecafamilie (niet uit de Beethovenstraat maar uit de Memlingstraat: Brouwerswapen, NZH koffiehuis, Bloemink, Motel Breda etcetera), - die voor ons gewoon Anita heette - moest dan opnieuw duidelijk maken dat er zonder een theedoekje, om het vlees mee af te drogen, niets van een stuk vlees terecht komt. Zeker op maandag, als hij in het weekend zelf had gekokkereld, droeg hij bij tot een begin van elementair culinair besef.

"Lulofs" was niet echt streng maar hield de klas met scherpte, spitsvondigheid en humor in de hand. Hij hield de gang er in, er werd voor hem gewerkt. Elke les kon je "de beurt" krijgen.

Vast onderdeel van de lessen waren echte spreekbeurten die goed voorbereid moesten zijn. Bij hem in de klas was dat een uitdaging om er wat van te maken en daar droeg hij ook altijd toe bij.

Wat hem helemaal onvergetelijk maakte, was zijn grote enthousiasme voor zijn vak - dat gewone - Nederlands! Dat kwam voor ons bovenal tot uiting wanneer hij de Vos Reinaerde en zijn schelmenstreken aan de orde stelde.

Met zijn unieke stemgeluid en dictie (hij kon het niet helpen soms "met consumptie" te spreken) en zijn diepgaande kennis van het oud-Nederlands en Vlaams droeg hij fantastische, pikante verhalen uitbundig en schitterend voor. Tot en met in de smeüige details. Steevast leidde dat tot langdurige hilariteit. Lulofs - toch altijd op zekere afstand - "mejuffrouw", "meneer" - genoot ervan om ons zo tegelijkertijd deelgenoot van zijn vak èn vrolijk te maken.

"Meneer van Heusden, gaat u nu dan toch maar helemaal alleen in de hoek zitten, en willen de omzittende heren en dames dan ergens anders gaan zitten?
Tenminste twee plaatsen van hem verwijderd, zodat hij goed geïsoleerd is.
En u heeft een spreekverbod."

Ik kan niet anders dan hem met een glimlach gedenken.

Roek van Heusden (1963)

UITNODIGING OLO DIES 2004

De jaarlijkse Diesviering voor OLO-leden zal plaatsvinden op

zaterdag 14 februari 2004

Dit jaar heeft oud-docent geschiedenis **drs P. Schraa** zich bereid verklaard op te treden als gastspreker. We zijn ervan overtuigd dat dit voor velen van u een extra aanleiding is naar de Diesviering te komen.

Tevens is er voor de tweede maal gelegenheid, met name voor diegenen die vorig jaar verhinderd waren, de geheel verbouwde school te bezichtigen.

De Diesviering start om 15.00 uur, zal duren tot 18.00 uur en zal opgeluisterd worden door aangename achtergrondmuziek.

Om een indruk te krijgen van het aantal te verwachten bezoekers verzoeken wij u bijgaand formulier vóór 1 februari in te sturen aan het OLO-secretariaat.

In de verbouwde school is tegenwoordig een lift aanwezig, groot genoeg voor rolstoelen. Mocht u daarvan gebruik willen maken, wilt u dit dan kenbaar maken op het formulier? Dan kunnen wij dit van tevoren met de conciërge regelen.

Tot ziens op 14 februari!

het OLO-bestuur

Mijn Verhaal

Het heeft maar weinig gescheeld of mijn zusje **Loeta** en ik hadden nooit het Amsterdams bezocht. Dat zat zo:

Toen mijn moeder **Laurine** haar aanstaande echtgenoot eens mee had gevraagd om een Dief op het Amsterdams bij te wonen - de school waar zij en haar beide broers **Jan** en **Loet Heering** zulke prettige jaren hadden doorgebracht - ontstond de ongelukkige situatie dat mijn toekomstige vader de deur werd geweigerd omdat hij geen oud-leerling was. Mijn vader was daarover terecht uiterst ontstemd en wist na enig aandringen de secretaresse van de rector te bereiken, alwaar hij haar opdracht gaf "goed te noteren dat zijn kinderen hier nooit op school zouden komen!"

Dat speelde zich af in het begin van de dertiger jaren - uiteraard voor mijn geboorte - en of die secretaresse het toch niet goed genoteerd heeft of dat de aantekeningen (na het overlijden van mijn vader in 1943) in de loop der tijd zoek zijn geraakt weet ik niet, maar het Amsterdams maakte geen bezwaar toen mijn moeder ons toch nog opgaf om daar onderwijs te genieten. En dikwijls ook nog van dezelfde leerkrachten die onze moeder in haar tijd al had meegemaakt zoals (ik schrijf maar niet meneer of mevrouw, want zo noemden we het toen ook niet) Kalff ("Hannibal staat voor de poort"), Gutteling ("Gutteltje" zoals mijn moeder haar oneerbiedig noemde), van Wijk ("Gaat de bel, jongens?"), van den Broek en - natuurlijk - Gunning!

Ik was in die tijd al aardig in de ban van muziek maar speelde nog geen instrument, dus bekwaamde ik me maar in het imiteren van muziekinstrumenten en zangers - van Nat King Cole tot Richard Tauber - en als sluitstuk had ik een Gunning imitatie. Op klasse-avondjes trad ik daarmee dan wel eens op. En zo gebeurde het dat ik op zo'n avond hiermee mijn klasgenootjes probeerde te vermaken toen onverwacht - middenin mijn act - Gunning binnenstapte (dat deed hij wel meer).

Er was natuurlijk geen sprake van dat ik mijn laatste nummer die avond mocht overslaan, dus met de moed der wanhoop begon ik met "Willen de leerlingen..., enz." Degene die ik het hardste hoorde lachen, daar achter in de kamer, was Gunning zelf (wat een enige man!).

Op mijn 18de begon ik met trompet. Ik had een trompettist gehoord genaamd Harry James, die zo mooi op een trompet kon spelen dat het wel een viool leek. Dat wilde ik ook kunnen! Maar dat was zeer tegen de wil van mijn moeder, die bang was dat ik daar mijn beroep van zou gaan maken en aan lagerwal zou raken. Bovendien woonden wij op een flat en dat kon dus helemaal niet. Voorts was in die tijd jazz een muziekvorm waar je niet serieus over kon doen.

Als je een muziekinstrument wou gaan leren spelen dan betekende dat natuurlijk dat je klassieke muziek ging beoefenen.

Maar ik had een weddenschap met een oom betreffende niet roken en niet drinken tot mijn 18e, elk voor 100 gulden en een andere oom, die meer begrip voor mijn passie vertoonde en een kamertje boven de garage van zijn vrijstaand huis beschikbaar stelde voor mijn studie. Klaar!

De weddenschappen gewonnen kocht ik voor 90 gulden mijn eerste trompet en de rest gebruikte ik voor lessen. Na een half jaar was het geld op en vond ik ook dat ik wel genoeg had geleerd, dus probeerde ik mijn eerste band op te richten, maar dat viel niet mee; het bleek al snel dat er op onze school niet zoveel gekken waren met dezelfde passie als ik. Toch lukte het met steeds wisselende bezetting iets te produceren dat soms in de verte wat op muziek leek. Wat wil je ook wanneer niemand minder dan een **Polo de Haas** bereid was achter het klavier plaats te nemen.

En zelfs **Ed van Thijn** heeft nog een blauwe maandag meegedaan op accordeon ("Ed van Thijn op accordeon"). Een wat vreemde combinatie, maar wel leuk.

We mochten oefenen in het AVIO gebouw en omdat de bezetting van het orkest steeds wisselde noemde we het de **AVIO Jam-Club**.

Na het vervullen van mijn militaire dienstplicht en het volgen van een opleiding aan het I.V.A. (oorspr: Instituut Voor de Autohandel) ben ik in 1956 in de voetsporen van mijn oom Loet getreden (die als 19 jarige naar Zuid Afrika ging) en heb me samen met twee klasgenoten aangemeld bij een Nederlandse handelsfirma om uitgezonden te worden naar voormalig Belgisch Congo.

In Leopoldville kregen we een opleiding in het beheer van een auto-onderdelenmagazijn, om na enkele maanden zelf zo'n magazijn te kunnen leiden in één der vestigingen van de maatschappij in Congo.

Ik was blij dat ik mijn trompet had meegenomen, want het bleek dat er in Congo (een land dat op de kaart zowat geheel Europa bedekt) praktisch geen trompettist te bekenen was, terwijl juist de beste Belgische Jazz musici zich bijna zonder uitzondering in Congo hadden gevestigd, omdat daar meer te verdienen viel. Zo kreeg ik - amateurtje - de kans om mee te mogen doen met werkelijk grote namen en één optreden in het Palace hotel in Leopoldville bezorgde me een aanbieding om daar regelmatig op te treden, die wel erg aantrekkelijk was.

Bovendien was er een Nederlandse fotograaf die er achter was gekomen dat ik vrij veel ervaring had in het tekenen van portretten en hij had voorgesteld om daar samen met mij een lucratieve business van te maken.

Het idee om van mijn hobby's mijn beroep te maken en daar bovendien aardig van te kunnen leven was wel verleidelijk, maar ik had nu eenmaal gekozen voor het bedrijfsleven en een contract met de maatschappij voor 3 jaar, dus ik besloot er maar geen "keerpunt" van te maken. (ik was trouwens nauwelijks begonnen).

Na 8 maanden werd ik uitgezonden naar mijn definitieve standplaats Buta in het noorden van Congo, waar ik werd aangesteld als Chef du Dept. Technique.

Op een zekere middag stapte een onbekende mijn kantoor binnen zeggende: "ik hoorde dat hier ook nog een Nederlander is; ik wilde even kennismaken, mijn naam is **Herman van der Velden Erdbrink**". Een leuke enthousiaste vent, werkzaam voor de British American Tobacco Industry.

Later op het terras ("barza") van mijn huis, onder het genot van een biertje, komen we al snel tot de ontdekking dat we allebei uit Amsterdam kwamen, allebei op het Amsterdams hebben gezeten, bijbellen hebben gehad van dominee Modderman, catechisatie van dominee van Rooyen en allebei op dansles geweest zijn bij James Meyer (en de freule!). En toch kenden we elkaar niet; wonderlijk.

Wanneer Herman eerder op die dag bij mij binnen was gekomen onder het fluiten van "Hallo op 't feestelijk samenzijn" was ik waarschijnlijk van mijn stoel gegleden van schrik! Herman en ik zien elkaar nog steeds op de tweejaarlijkse reünies van oud-Congolezen.

Terug in Nederland komt na enige omzwervingen mijn grote wens uit; ik kan een betrekking krijgen bij de importeur van de Citroën automobielen, het merk waar ik als automan altijd de meeste belangstelling voor had.

Ik ben inmiddels gelukkig getrouwd en we worden verblijd met drie leuke jochies. Wanneer de drukste periode wat dat betreft weer een beetje achter de rug is word ik weer benaderd voor een plaatsje in een Dixieland band en zo zit ik ineens weer volop in de muziek en verhuis van het ene orkest naar het andere, met vele optredens en al. Zo kom ik ook terecht bij de Doc Holiday Jazz Band. Een band van oorspronkelijk alleen tandartsen waar ik als enige niet-tandarts een toontje mag meeblazen. De oprichter/trombonist is Ted Douwes (ook een oud-lyceïst) waar ik goed bevriend mee raak.

Op één van de repetitieavonden zegt hij een beetje in zijn maag te zitten met zijn hond, een lieve Golden Retriever, waarvan de verzorging door zijn nog drukke praktijk wat in de verdrukking dreigt te raken. Hij zocht daarom een opvang voor een maand of drie, waarna hij zijn praktijk zou beëindigen. Die opvang hebben wij verzorgd, maar de drie maanden zijn negen jaar geworden, waar Ted ons zeer dankbaar voor is geweest.

Door deze omstandigheden zagen wij elkaar veel, zoveel dat de vriendschap zeer hecht is geworden.

Maar toen Ted dan eindelijk zijn praktijk beëindigde om zich terug te trekken in zijn buitenhuisje in de Achterhoek werd hij ziek; een ziekte die helaas fataal bleek te zijn. In 1998 is hij overleden.

Tot onze totale verrassing heeft hij ons zijn charmante houten buitenhuis in een hectare bos met daarin bovendien nog twee gastenhuisjes nagelaten en omdat wij daar zo graag vertoeven - maar het te eenzaam vinden om daar altijd te wonen - hebben wij in 2000 ons huis in Hilversum verkocht en een comfortabele flat gekocht in het centrum van het charmante brinkdorpje Bathmen, 9 km. ten oosten van Deventer en 20 minuten rijden van ons boshuisje verwijderd .

Gasten ontvangen wij bij voorkeur in ons boshuisje aan de Almenseweg 2 in Warnsveld en één van die graag geziene gasten is **Marinus Neven**, waarschijnlijk één der oudste oudleerlingen van het Amsterdams (zie het laatste OLO bulletin onder de bezoekers van de OLO-bijeenkomst van 15 februari 2003) en de oudste en beste vriend van Ted Douwes.

Ik ben nu de 70 gepasseerd en speel nog steeds trompet (hoewel ook steeds meer piano). Ben sinds kort weer begonnen met een uitstekende pianist uit deze buurt, die precies hetzelfde muzikale gevoel heeft als ik; (kan ik eindelijk mijn Chet Baker repertoire eens kwijt). . Qua leeftijd zou hij mijn zoon kunnen zijn. En een fantastisch drummertje van 18 die wat dat betreft mijn kleinkind zou kunnen zijn. Maar leeftijd speelt totaal geen rol in de muziek en ik ben blij deze mensen ontmoet te hebben, die bewijzen dat "onze muziek" wellicht de nieuwe "klassieke" muziek van de vorige eeuw zal blijken te worden.

En het is waar wat Sibolt van Ketel, wiens verhaal mij de inspiratie gaf om dit verslag te schrijven, in het vorige nummer van het OLO bulletin schreef: op latere leeftijd besef je pas goed dat die schooltijd op het Amsterdams veel meer betekende dan je ooit hebt gedacht.

En ineens herinner je je weer die oude schoolfoto, waar **Herry Bakhuis Roozeboom** twee keer op stond! Eén keer met een big smile uiterst links van de groep en één keer met net zo'n big smile uiterst rechts. Toen de foto met de ronddraaiende camera werd genomen is hij snel achter alle leerlingen naar de andere kant gerend zodat hij er daar ook nog eens op stond.

Schitterend toch?

Jan Huese (1954)

Dorpsstraat 34, 7437 AJ Bathmen
tel. 0570 540549/b.g.g. 0575 431997
lucia-romea@hetnet.nl

Ontmoeting

Als je eindexamen hebt gedaan, weet je nooit waar je terecht komt. Zo ook ik niet. Ruim veertig jaar na dato in Amsterdam. Zondagmiddag 5 oktober 2003. Thorbecke Plein. Café De Heeren Van Aemstel. Het gerucht wordt bewaarheid.

Robert Duis (eindexamenjaar 1955) richt in zijn hoedanigheid van voorzitter, secretaris en penningmeester de MOKUM JAZZ CLUB op. In zijn oprichtingsrede memoreert hij dat Amsterdam geen jazz club heeft. Daar komt met ingang van deze gedenkwaardige datum verandering in. De Club zal gedurende het winterhalfjaar iedere eerste zondag van de maand jazz ten gehore brengen. Iedere keer zullen twee gerenommeerde orkesten uit binnen en buitenland tussen 16.00 en 19.00 uur het New Orleans Jazz Festival naar de kroon trachten te steken.

Dat gebeurde ook op 2 november 2003. Twee gelijknamige orkesten. De een uit Hamburg, de ander van Nederlandse bodem. Een genot om de druilerigere zondagmiddag op een plezierige muzikale wijze door te brengen.

Een ontmoetingsplaats voor (-oud-) lyceïsten?

Een aanrader! Zeker als je weet dat je van de gastvrijheid van Robert Duis kunt genieten.

Als echte jazzliefhebber vindt hij dat de toegang gratis behoort te zijn. Waarvan akte!

Op zondag 1 februari 2004 vanaf 16.00 uur is een ieder van harte welkom.

Piet Boekel

Bosrestaurant 't Peeske

Het is alweer drie jaar geleden dat we met de OLO gebruik mochten maken van de gastvrijheid van Wolkenland, een bijzondere trip waaraan velen nog goede herinneringen hebben overgehouden. Bijna alles was nog herkenbaar en onveranderd, alleen een bezoek aan 't Peeske, waar menigeen vroeger even vertoefde buiten de lesuren, was onmogelijk wegens renovatie.

Het augustusnummer van *Natuurbehoud*, het orgaan van Natuurmonumenten, meldt goed nieuws: Bosrestaurant 't Peeske is sinds dit voorjaar weer open voor publiek! Het restaurant heeft een mooi uitzicht op het Duitse Elten en er is volop informatie aanwezig over het eromheen liggende natuurgebied.

De energievoorziening van 't Peeske geschiedt via zonnepanelen en de verwarming via aardwarmte. Duurzame energievoorzieningen dus en schoon.

Natuurbehoud geeft in dat artikel bovendien nog wat geschiedenisles. Gymnasiasten onder de Wolkenlandgangers hadden het destijds allang begrepen: Peeske komt van *pasuum*, 'grasland'. Het oudste deel van het gebouw deed in de 19e eeuw dienst als watermolen. Deze draaide slechts af en toe door kwelwater in een hoger gelegen vijver op te sparen. Toen dit niet winstgevend bleek, kreeg de molen in 1890 een nieuwe functie: een boordenwasserij, welke in 1898 werd uitgebreid met een badhuis. In 1924 kreeg 't Peeske de bestemming zoals wij deze nu kennen.

Alles bij elkaar is het, als u in de buurt bent, een bezoek meer dan waard!

Misschien is niet iedereen tijdens de werkweek toegekomen aan een bezoek aan 't Peeske, maar voor wie daar wel hun vrije uurtjes hebben doorgebracht zal de onderstaande beschrijving zeker bijzondere herinneringen oproepen. Uit dit verslag van een werkweek, dat we aantreffen in HALO nr. 15 van het cursusjaar 1933/1934, hebben we een gedeelte overgenomen.

3A en 3B op Wolkenland

Zoodra onze trein het W.P. verlaten had, vischte men eenige koffers uit de bagagenetten, die men even te voren met groote handigheid er in gemikt had, gebruikte deze voor tafels, men haalde vervolgens eenige kaartpakjes te voorschijn, in de voorhoofden trokken diepe rimpels, het werd stil met af en toe een kreet: men bridgde.

In Arnhem propte men zich in een antiek treintje. Bij de aankomst in Didam wachtten daar eenige autobussen, om ons naar de plaats van bestemming te brengen.

In Wolkenland klom men over, onder, door en tusschen verschillende bedden onder het motto "steeds hooger". Nadat ieder zijn bed gevonden had, werden de verschillende kledingstukken verwisseld voor andere, hierna toog men naar beneden en werd kool naar binnen gewerkt. Dien middag begonnen we meteen met werken, hetgeen zéér meeviel. 's Avonds werd bij daglicht een avondwandeling gemaakt. Hierna ging men naar bed, waar de nieuwste pyama-mode te zien was. Tot laat in den avond hoorde men op de slaapzaal eigenaardige geluiden, toen trad de rust in. Den volgenden ochtend: veldloop met een slaperig hoofd door de heide, zonder te vallen is een kunst op zichzelf. 's Middags werd gevoetbald, 3A – 3B, waarbij 3A niettegenstaande de hulp van de heeren van den Broek en Noud Douwes, die het doel tot het laatste grassprietje verdedigden, met 6-2 verloor. Na den wedstrijd dronk men aan de oevers van het schoone Peeske-meer op den goeden afloop van dezen tocht. Iemand waagde zich met waterfiets, kogelfleschje en toebehooren op reeds beschreven meer, hetgeen enkele menschen niet kon weerhouden om dezen man met behulp van een roeiboot de modder in te duwen. Na een kwartier ploeteren hielpen de heer Oostergo en Peeskes waard den man uit zijn benarde positie.

[Het verslag van de verdere invulling van deze werkweek zullen wij u besparen: veel over avondwandelingen en spelletjes, weinig over het lesprogramma. Alleen het slot nemen we over, red.]

Den volgenden dag vertrok men in omgekeerde volgorde dan men gekomen was, alleen met dit verschil, dat er terug gedieseld werd.

Het blijkt dan ook wel uit het voorgaande, dat wij een zeer geslaagden en leuken tijd op Wolkenland hebben doorgebracht, hetgeen wij ook grootendeels te danken hebben gehad aan de goede en prettige leiding van de heeren van den Broek en Oostergo en de oudleerlingen Ada de Jong, Dien Bohlken en Noud Douwes.

V.St.D.L.

(wellicht Frits van Steenderen en Dick van Leeuwen uit 3A, red.)

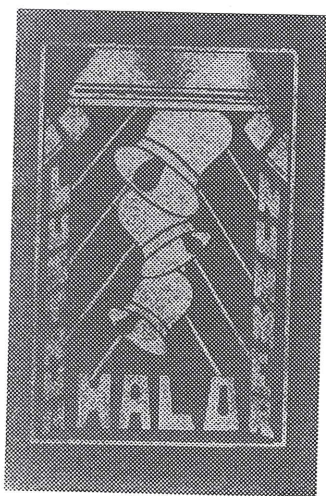
ICK DIEN

uit: MEDEDELINGEN 1, september 2003

Het huidige embleem van Het Amsterdams Lyceum dateert al van 1927 zoals uit het citaat uit het Lustrumnummer van HALO van de eerste rector Dr. C.P. Gunning blijkt. Hij 'schonk' ter gelegenheid van de tiende Dies aan Het Amsterdams de klok met de bekende tekst *ICK DIEN*. Waarschijnlijk zou hij ook erg tevreden zijn, als hij de grote rode afbeelding van zijn klok op de vloer van de nieuwe hoofdingang gezien had.

76 Jaar later 'schenkt' vormgever/drukker en oud-leerling Roland Boelen de school een op de traditionele afbeelding geïnspireerde nieuwe huisstijl. De vorige heeft hij zestien jaar geleden ook al bedacht, maar na de geslaagde verbouwing was die aan vervanging toe.

De huisstijl van ons Lyceum moest een opgefrist imago uitstralen en daarnaast toch herkenbaar blijven. Hij combineerde het ronde logo van de klok dus met een vierkant veld. Verder gebruikte hij dezelfde letters die architect André van Stigt voor de gevels ontworpen heeft. Om het geheel ook nog een speels tintje te geven tekende hij het schoolgebouw uit één lijn, waarop in het vervolg de adresgegevens vermeld staan.¹

¹ Voor alle duidelijkheid: dit alles wordt in kleur afgedrukt, waarbij hoofdzakelijk de schoolkleur blauw wordt gebruikt.

NA TIEN JAREN

Ons nieuwe Schoolembleem

HET AMSTERDAMSCH LYCEUM

Zoo durf ik thans, op dezen tienden Dies doen datgene, waarop ik hierboven reeds zinspeelde, n.l. aan onze school aan jullie, een embleem aanbieden. Vanaf heden bezit ons Lyceum een zinnebeeld, een wapenschild. Zocals in vroeger eeuwen 't recht om zoo'n schild te dagen slechts na jaren van voorbereiding aan den jongen ridder als onderscheiding ten deel viel, zoo schenk ik het heden vol vertrouwen aan jullie allen.

Dit embleem, dat voortaan zal vertolken wat het Lyceum ons allen heeft te zeggen, is de Luidende Klok, het beeld van de roepstem van het volle leven. Voor elk onzer heeft zij een aparte boodschap:

ons rechter aula-raam geeft deze zelfde gedachte sedert lang in enkele levensbeelden zinnijk weer. Moge dit symbool dan duidelijk spreken tot allen die binnen de muren van dit gebouw nu en in verre jaren zullen vertoeven. Wekke het in hen het besef van roeping. Maar levens sterke het dat andere gevoel, waarover ik zoo even sprak, het besef van verantwoordelijkheid. Daarom liet ik (terwijl ons schooldevies: Potius deficere quam desperare natuurlijk als randspreek is aangebracht) als schoolmotto op de klok aanbrengen de woorden: ICK DIEN. Dat zij voortaan ons aller wapenspreuk, waaraan wij in gedachten trouw zweren.

Als gastdocent op m'n oude school

Eind april was ik uitgenodigd door de leraar Nederlands Jeroen Samwel, zelf oud-leerling, om als gastdocent op te treden voor twee Havo 3 klassen.

Ik was vrij in mijn keuze wat het onderwerp betreft, indien het maar betrekking had op de Nederlandse taal. Ik besloot om werk van drie dichters te behandelen, namelijk J.H. Leopold, Ida Gerhard en Hans Faverey. De laatste was trouwens ook een oud-leerling van het Amsterdams.

Wat heeft mijn keuze bepaald? Leopold en Ida Gerhard zijn dichters die mij zeer aanspreken. Ida Gerhard heeft tijdens haar gymnasiumtijd in Rotterdam les gehad van de classicus Leopold en men kan stellen dat hij Ida Gerhard ontdekt heeft en haar sterk heeft gestimuleerd om haar talent verder te ontwikkelen. Hoewel het werk van Hans Faverey mij als dichtkunst minder aanspreekt, voel ik mij er echter wel mee verbonden, aangezien wij tijdens onze schooltijd en nog een aantal jaren daarna goede vrienden zijn geweest en ik het begin van Faverey's dichterschap heb kunnen gadeslaan. Hij heeft zelfs een aantal niet gepubliceerde gedichten aan mij opgedragen, waarvan het manuscript zich thans in het Letterkundig Museum bevindt.

De lezer zal onmiddellijk opmerken dat het wel erg pretentiefus is om deze dichters bij een Havo 3 klas te behandelen. De leerlingen zullen er wel te jong voor zijn.

Ik ben echter van mening dat de bespreking van dergelijk werk ook in de lagere klassen mogelijk moet zijn. Het belangrijkste is, welke keuzen men uit hun werk maakt en hoe het nummer gebracht wordt.

Ik heb bij alle drie de dichters naar aanspreekbare en begrijpelijke gedichten gezocht. Van de te bespreken gedichten werden vooraf door Jeroen Samwel kopieën uitgereikt. Alvorens de gekozen gedichten te behandelen heb ik wat verteld over de levens van de gekozen dichters en waarom hun werk mij aansprak. Ik had ook beeldmateriaal bij me, zodat zij konden zien dat het mensen van vlees en bloed zijn geweest. Ik heb vooral laten zien dat gedichten te maken kunnen hebben met gevoelens en ervaringen zoals de huidige scholieren ook hebben.

Bij het begin van de les heb ik eerst geïnformeerd of er leerlingen waren die of gedichten lazen of zelf wel eens wat op papier hadden gezet. Na enige aarzeling kwamen toch een viertal leerlingen naar voren met de mededeling, dat dit het geval was. Ik heb voorts de gekozen gedichten door de leerlingen zelf laten voorlezen.

Wat is nu mijn ervaring geweest? Ik heb zelf 22 jaar voor de klas gestaan aan de Technische Universiteit Eindhoven en heb o.a. een eerstejaarscollege gegeven voor bouwkundestudenten over de geschiedenis en de ontwikkeling van de stad in West-Europa en in Nederland in het bijzonder. Ik kon de vaak aanvankelijk luidruchtige eerstejaars goed de baas. Ik was in staat hun aandacht vast te houden. Over het laatste kan ik tijdens mijn les geen oordeel geven, wel dat ik na afloop applaus kreeg. Maar wat waren deze leerlingen druk en beweeglijk!

Ik ervoer dat met name de leerlingen van allochtone afkomst vaak moeite hadden met een aantal woorden en begrippen waarvan ik veronderstelde dat zij bekend waren. Zo wisten velen van hen niet wat een beiaardier was. Ik realiseerde me dat zij uiteraard met twee culturen te maken hebben, die van hun afkomst en de Nederlandse. Het viel me op dat de meisjes in hun kleding en houding een gedrag vertoonden dat meer van doen had met oudere seksegenoten. Daarentegen gedroegen de jongens zich nog echt als jonge honden.

Na afloop was ik gesloopt en kon ik bijkomen in de lerarenkamer.

Ik vond het een geweldige ervaring en realiseerde me dat het beroep van leraar in het middelbaar onderwijs een zware opgave is. Aan de Technische Universiteit gedroegen de studenten zich na het eerste jaar als volwassenen en konden de docenten zich geheel aan hun vakmatig onderwijs wijden. Ordeproblemen bestonden niet. Wat een luxe!

Richard Stolzenburg (1953)

Weer als broekie op het Amsterdams !

De rector kon het, tijdens de eindborrel, nauwelijks kernachtiger zeggen: "Dit was een zeer emotioneel jaar voor jou, Jeroen". Ik kon niet anders dan knikken.

Het was inderdaad een heftig jaar, met veel nieuwe (en oude) dingen.

In september 2002 hoorde ik van een vacature voor het vak Nederlands op het Amsterdams Lyceum. Na één telefoontje kon ik de volgende dag op gesprek komen. Met Roel en Hellen (rector Roel Schoonveld en conrector Hellen Andriessen, red.). Twee oud-docenten van mij, uit de periode 1977 - 1984. Vreemd en spannend tegelijk. Met Hellen sprak ik even over haar beginperiode als stagiaire Frans en zij beweerde dat zij mij nog voor het eindexamen les had gegeven. Ik twijfelde. Zo lang geleden, in een ver verleden dat je niet de hele dag paraat hebt. Enfin, een week later had Hellen opgezocht dat zij wel degelijk mijn lerares Frans was in die periode. Ik bedoel maar.

Drie dagen na het eerste gesprek belde Roel op. "Jeroen, je kan morgen beginnen". Ik wist niet wat me overkwam. Met een propedeuse Nederlands en een doctoraal Kunst en Kunstbeleid aan de Rijksuniversiteit Groningen, mocht ik als 2de graads docent voor de klas. In mijn eigen, oude school, met twee oudgedienden als supervisors op de achtergrond. Twee middagen heb ik de tijd genomen om wéér te wennen aan het gebouw en de docenten. Rondlopen, binnengluren in de docentenkamer (dat mocht ik vroeger niet), praatje maken met je oude wiskundeleraar (Kuiper, nu wist ik eindelijk dat hij Wessel als voornaam had) en natuurlijk even zitten in de aula.

Nu moet u weten dat ik in 1983 regent van het DB ben geweest. Een bijzonder jaar, met mijn eigen bestuur en Werner Nijland als onvolprezen beschermheer. Hilarische toestanden rondom Sinterklaas, een mooie Artistieke Interlyceale (2de plaats) én een Sportinterlyceale in eigen huis, staan nog steeds op mijn netvlies gebrand. Althans, dat kwam allemaal weer boven toen ik door het gebouw dwaalde.

Er bleek een hechte band te zijn ontstaan met deze school. Iets wat je, als je zelf middenin je schooltijd zit, niet door hebt. Sterker, ik was blij dat ik eindelijk mijn nominale eindexamen binnen had gehengeld en nooit meer langs de Jan van Goyenkade hoefde te fietsen. En toch bleef er iets gloeien.

Onbewust.

Nu, zo'n 20 jaar later, ben ik weer terug. Als leraar. En het is heel OK. Anders, maar heel OK. De oude proefwerkblaadjes, lokaal 9, de Avio, de Drietand en het klassenboek; het hoort nu weer tot mijn gewone routine. Alsof het niet is weggeweest. Zó makkelijk gaat de aanpassing en zó bijzonder is het om hier les te mogen geven: het voelt zeer natuurlijk en vanzelfsprekend.

Voor de goede verstaander, als zij-instromer uit het bedrijfsleven, had ik geen enkele ervaring in het onderwijs. Nu nog niet, maar mij krijgen ze niet meer weg.

Enkele voorbeelden. De eerste dag na de kerstvakantie kwam een leerling op me af en zei: "Zo Meester, knap dat u er nu nog bent, gefeliciteerd". Op het eindfeest sprak ik een Turkse jongen. "Die eerste drie maanden waren verschrikkelijk, maar nu bent u mijn favoriete leraar". Een andere leerling (uit H3A) zei, na een gloedvol betoog over lezen op de vorige dag: "Meester, ik ben begonnen hoor, met Thomas Roosenboom, Publieke Werken, en ik zit er al helemaal in".

Kijk, dat zijn toch dingen die beklijven. Ook al is het heel zwaar: in het bedrijfsleven werkte ik soms 60 uur, maar lesgeven (0,567 fte. over drie dagen) is veel intensiever en vermoeiender, je draagt iets bij.

Als leerlingen iets meekrijgen; een eigen mening, verwondering, mondigheid, zelf nadenken of alleen maar goed luisteren, dan zijn zij lekker bezig. En dat levert iets op. Dat was vroeger al zo, maar is dus kennelijk nog steeds aan de orde van de dag. Een betere wereld begint bij jezelf.

Na deze stichtelijke woorden wil ik 't Amsterdams Lyceum danken voor de mogelijkheid om hier les te geven. Ik doe het met veel plezier en hoop het nog lang te mogen doen.

Jeroen Samwel

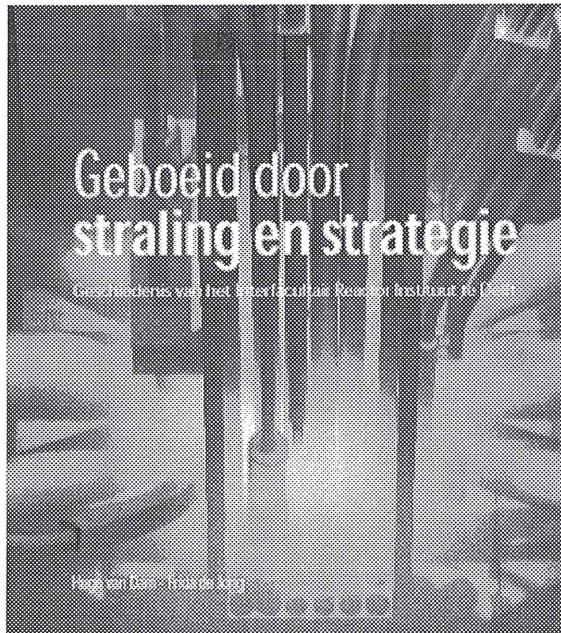
(Ath.B 1984 en nu docent Nederlands/CKV)

Publicaties van oud-leerlingen

Geboeid door straling en strategie

Oud-leerling Hugo van Dam schreef samen met de historica Frida de Jong het boek 'Geboeid door straling en strategie; geschiedenis van het Interfacultair Reactor Instituut te Delft' (Walburg Pers, Zutphen, 2003, ISBN 90.5730.232.2).

Hugo ging onlangs met emeritaat als hoogleraar in de theoretische en toegepaste natuurkunde aan de Technische Universiteit Delft. Aan die universiteit heeft hij alle rangen doorlopen, te beginnen als student-assistent in 1962, in welke functie hij assisteerde bij de inbedrijfstelling van de Hoger Onderwijs Reactor. In het boek worden het wel en wee van een universitair onderzoeksinstituut beschreven. Hierbij wordt zowel aandacht besteed aan de wetenschappelijke successen en mislukkingen, de bestuurlijke ontwikkelingen als aan de menselijke aspecten van een gemeenschap van onderzoekers en ondersteunend personeel.

Contributie 2004

Het zal u ongetwijfeld niet zijn ontgaan dat het bedrag voor het OLO-lidmaatschap gedurende vele jaren onveranderd is gebleven. In verband met de in de inmiddels gestegen porto- en andere kosten heeft het bestuur besloten de jaarlijkse contributie te verhogen van € 9,08 naar € 10,-.

Wij vertrouwen erop dat u tegen deze geringe verhoging geen bezwaar zult hebben.

Wanneer u geen acceptgiro bij dit bulletin aantreft, wil dat zeggen dat u ons hebt gemachtigd de contributie te incasseren, zodat binnenkort € 10,- automatisch van uw rekening wordt afgeschreven.

Woont u in de VS of Canada, dan kunt u een cheque (USD 15.00) sturen aan Arthur Heydendael, 1805 Spring Valley Road, Ossining, N.Y. 10562-2002.

De samenwerking van dr. C.P. Gunning en dr. J. Eijkman

Zo luidde de kop van het in het OLO-bulletin van juli 2001 verschenen artikel van de hand van historicus Maarten van der Linde. Hij was begonnen met het schrijven van een biografie over dr. J. Eijkman, die door zijn activiteiten in het jeugdwerk met Gunning in contact kwam.

Mede door Gunning kwam Eijkman naar de AMVJ, waarvan hij later directeur werd. Op initiatief van Gunning en Eijkman werd in 1926 FAMOS opgericht, het toernooi voor middelbare scholieren dat ook voor onze school een jaarlijks terugkerend hoogtepunt betekende.

Als vervolg op dat artikel melden wij u dat onlangs bij Uitgeverij Verloren te Hilversum is verschenen het boek *Het visioen van Eijkman. Dr. J. Eijkman, de Amsterdamse Maatschappij voor Jongemannen en de vernieuwing van Nederland*, geschreven door Dr. J.M. van der Linde.

Veertig jaar na het eindexamen!

Dat vierden we met onze zesde klas van de HBS-A deze zomer. Toentertijd moesten we allemaal ons eindexamen halen, nu zochten we allemaal onze leesbril! En herkenden elkaar moeilijker door de grijzende haren!

Het feest begon in het gastvrije huis van Piet en Elzelien Boekel aan de Vinkeveense plassen met champagne en culinair hoogstaande hapjes van Elzelien. Daarna nam iedereen plaats in de sloep van Piet en voeren we naar een restaurant aan het water waar bij een heerlijke maaltijd allerlei herinneringen werden opgehaald. We konden niet allemaal aanwezig zijn maar André Hamel was er wel, helemaal vanuit Texas – USA!

Het weer was warm, de sfeer ook. Het is fantastisch elkaar na zoveel jaren weer te zien en wat blijkt het dan vertrouwd te zijn.

Op 5 juli 2013 is het 50 jaar geleden dat we eindexamen deden, dat vieren we weer!

Marijke ten Bosch-Blase

Voetbalwedstrijd vijfde klassers op Wolkenland

Fragment uit het dagboek van de heer Gunning:

19 oktober 1939:

's Middags voetbal tegen de grenstroepen.

Aardige wedstrijd, 3-6 verloren.

's Avonds bonte avond voor de grenstroepen, zeer geslaagd.

Schenken koffie voor hen. Blij iets voor de manschappen te kunnen doen!

foto uit het archief van Willy Warmelink

Van het secretariaat

Adresboek

Het adresboek (uitgave 2002) met supplement nr. 2 kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat, waarna het u wordt toegestuurd met een acceptgiro ad € 6,75 (incl. € 2,25 porto).

Natuurlijk kunt u het ook aanschaffen als u op 14 februari a.s. de OLO-bijeenkomst op school bezoekt; daar ligt ook het supplement voor u klaar.

Geschoold

Deze (gratis) lustrumuitgave kunt u bestellen bij het OLO-secretariaat, maar u kunt het boekje ook op 14 februari meenemen.

Herdenking 1940/1945

Mocht u de herdenking in de aula van de in WO-II omgekomen oud-leerlingen, leerlingen en docenten willen bijwonen: deze vindt plaats op vrijdag 23 april 2004 om 13.00 uur (aanwezig 12.50 uur).

Het verdient wel aanbeveling om van tevoren hierover contact op te nemen met de school.

In memoriam (jaartal heeft betrekking op het jaar van schoolverlaten)

Riety Horsman-Wijsman (1938)

Sytske Berghuis (1972)

Jaap Goeman Borgesius (1949)

Wim Simonsz (1950)

Rudi Ford (1948)

Tiny Ulbrich-van Nek (1951)

Henri Taudin Chabot (1932)

Pros ter Meulen (1942)

Ds. H.J. Kater, docent bijbelkunde 1958-1971

Dr. F. Lulofs, docent Nederlands 1949-1962

